

Sygn. akt VIII C 2334/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 28 września 2018 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi w VIII Wydziale Cywilnym

w składzie: przewodniczący: SSR Bartek Męcina

protokolant: st. sekr. sąd. Dorota Piasek

po rozpoznaniu w dniu 28 września 2018 roku w Łodzi

sprawy z powództwa (...) Bank (...) S.A. w W.

przeciwko M. P.

o zapłatę

zasądza od pozwanego M. P. na rzecz powoda (...) Bank (...) S.A. w W. kwotę 1.911,94 zł (jeden tysiąc dziewięćset jedenaście złotych dziewięćdziesiąt cztery grosze) wraz z odsetkami umownymi w wysokości 10% rocznie, ale nie więcej niż czterokrotność stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego w stosunku rocznym i nie wyższymi od dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w stosunku rocznym, od kwoty 1.603,71 zł (jeden tysiąc sześćset trzy złote siedemdziesiąt jeden groszy) od dnia 15 lipca 2017 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 37,38 zł. (trzydzieści siedem złotych trzydzieści osiem groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VIII C 2334/17

UZASADNIENIE

W dniu 17 lipca 2017 r. (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. wytoczył w elektronicznym postępowaniu upominawczym przeciwko M. P. powództwo o zapłatę kwoty 1.911,94 zł wraz z umownymi odsetkami w wysokości 10 %, ale nie więcej niż czterokrotność stopy kredytu lombardowego NBP od kwoty 1.603,71 zł od dnia 15 lipca 2017 r. do dnia zapłaty, a także wniósł o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu powód podniósł, że żądanie pozwu znajduje swoje źródło w umowie Kredyt (...) nr (...) z dnia 1 marca 2015 r. Na dochodzoną pozew kwotę składa się 1.603,71 zł tytułem należności głównej oraz 308,23 zł tytułem odsetek naliczonych do dnia 14 lipca 2017 r.

(pozew k. 2- 3)

W dniu 7 września 2017 roku Sąd Rejonowy Lublin- Zachód w Lublinie wydał w przedmiotowej sprawie nakaz zapłaty, którym zasądził od pozwanego na rzecz powoda dochodzoną wierzytelność wraz z kosztami procesu.

(nakaz zapłaty k. 4 v.)

Od powyższego nakazu zapłaty pozwany złożył sprzeciw podnosząc, że nie był informowany przez bank o podejmowanych działaniach.

(sprzeciw k. 5)

Postanowieniem z dnia 13 października 2017 r. Sąd Rejonowy Lublin- Zachód w Lublinie przekazał sprawę do Sądu Rejonowego dla Łodzi- Widzewa w Łodzi z uwagi na skuteczne wniesienie sprzeciwu.

(postanowienie k. 7 v.)

W piśmie z dnia 14 lutego 2018 r. strona powodowa podtrzymała żądanie pozwu. W uzasadnieniu powód wskazał, że w dniu 17 października 2005 r. (...) Bank (...) S.A. na podstawie umowy nr (...) otworzył pozwanemu rachunek kredytowy oraz udzielił limitu kredytowego w wysokości 1.500 zł. Pozwany nie wywiązywał się z umowy i nie dokonywał terminowych spłat na poczet przyznanego limitu, w związku z czym doszło do powstania zadłużenia, co spowodowało wypowiedzenie umowy.

(pismo powoda k. 25- 26)

Postanowieniem z dnia 13 kwietnia 2018 r. Sąd zwolnił pozwanego z kosztów sądowych w całości oraz oddalił jego wniosek o ustanowienie pełnomocnika z urzędu.

(postanowienie k. 54)

Do zamknięcia rozprawy stanowiska stron nie uległy zmianie.

(protokół rozprawy k. 58)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 17 października 2005 r. (...) Bank (...) S.A. w G. zawarł z M. P. umowę nr (...) o wydanie płatniczej karty kredytowej oraz udzielenie limitu kredytowego. W okresie ważności karty bank udzielił pozwanemu limitu kredytowego w wysokości 1.500 zł.

(umowa o wydanie karty kredytowej k. 29- 31, wnioski o wydanie karty k. 33, potwierdzenie otwarcia rachunku k. 35)

Pismem z dnia 13 stycznia 2016 r. (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. wypowiedział umowę o wydanie i używanie karty kredytowej (...) S.A. z powodu negatywnej oceny zdolności kredytowej.

(wypowiedzenie umowy o wydanie i używanie karty kredytowej k. 28)

Na dzień 11 lipca 2017 roku zadłużenie pozwanego z tytułu przedmiotowej umowy bankowej wynosiło 1.910,62 zł w tym 1.603,71 zł tytułem należności głównej oraz 306,91 zł tytułem odsetek liczonych za okres od 1 października 2015 r. do 11 lipca 2017 r.

(wyciąg z ksiąg bankowych k. 12, historia operacji na kontrakcie kredytowym k. 27)

Do dnia wyrokowania pozwany nie uregulował zadłużenia dochodzonego przedmiotowym powództwem.

(okoliczności bezsporne)

Opisany stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie znajdujących się w sprawie dokumentów, których prawidłowość i rzetelność sporządzenia nie budziła wątpliwości, nie była również kwestionowana przez strony postępowania.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo było zasadne i zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Na wstępie należy zauważyć, że pozwany nie kwestionował faktu zawarcia z powodem umowy bankowej, jak również tego, że nie wywiązał się z jej warunków. Co więcej strona powodowa przedstawiając umowę o wydanie płatniczej karty kredytowej oraz udzielenie limitu kredytowego oraz historię operacji na kontrakcie kredytowym umowy, wykazała zasadność swojego roszczenia zarówno co do zasady, jak i wysokości.

Podkreślić przy tym należy, że strona powodowa miała prawo, oprócz żądania należności głównej, żądać za czas opóźnienia odsetek w umówionej wysokości, jako że zgodnie z treścią przepisu art. 481 § 1 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik nie ponosi odpowiedzialności, przy czym dłużnik jest w opóźnieniu jeżeli nie spełnia świadczenia w określonym terminie. Jeżeli zaś stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe (od dnia 1 stycznia 2016 roku odsetki ustawowe za opóźnienie); jednakże gdy wierzytelność jest oprocentowana według stopy wyższej niż stopa ustawowa, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy (art. 481 § 2 k.c.). Mając powyższe na względzie, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.603,71 zł z umownymi odsetkami w wysokości 10 % rocznie, ale nie więcej niż czterokrotność stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym i nie wyższymi od dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie, od dnia 15 lipca 2017 roku do dnia zapłaty.

O obowiązku zwrotu kosztów procesu Sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności stron za wynik sprawy, na podstawie art. 98 k.p.c. Ponieważ żądanie powoda zostało uwzględnione w całości to stronie powodowej należy się zwrot niezbędnych kosztów poniesionych w celu dochodzenia praw (art. 98 § 1 k.p.c.). Koszty poniesione przez powoda wyniosły 37,38 zł i obejmowały opłatę od pozwu w kwocie 30 zł oraz koszty opłaty notarialnej w łącznej kwocie 7,38 zł.

Z powyższych względów orzeczono, jak w sentencji